

litat actual del Codi de Dret Canònic que continua dictant i regint-se per normes de govern i pràctiques culturals i rituals que promouen la desigualtat entre homes i dones, entre altres vulneracions de la carta internacional. El fons de la qüestió està en el fet que l'exercici del poder s'entén i es posa en pràctica de tal manera que es presenta com a divinement revelat allò que en realitat no ho és.

La resposta de Castillo a aquesta situació paradoxal és contundent: «El Vaticà no ha signat encara els Drets Humans, ni s'ha compromès públicament i oficial a posar-los en pràctica, per la senzilla raó que la teologia que ensenya l'Església no li permet posar en pràctica aquests drets.» Fet que implica segons el teòleg que, mentre no es modifiqui la teologia que segueix l'Església, serà impossible la pràctica d'aquests drets des de la institució catòlica. La modificació d'aquesta teologia, conclou l'autor, es podria fer sense tocar un sol punt dels postulats de la fe divina i catòlica de l'Església. —L.S.

Primera biografia de Raimon Panikkar

L'agost del 2010 moria a Tavertet Raimon Panikkar. Aquest desembre l'editorial Fragmenta ha publicat *Panikkar: Una biografia* de Maciej Bielawski. És una primera aproximació, com diu l'autor, perquè Panikkar només arribarà a ser conegut —i sempre relativament— per la suma de més d'una biografia. Confessa que el seu llibre «és només un relat sobre un home i el seu pensament» (p. 28). Home i obra. «Per mi la seva vida era i és la clau per a entendre la seva obra» (17). Més: «si es vol que la seva obra estigui viva, cal lligar-la a la seva vida» perquè, si no ho féssim així, «perdríem l'accés a l'esperit que l'anima i que la seva escriptura va intentar plasmar» (25). També afe-

geix que no és el mateix una hagiografia que una indagació històrica, i menys una llegenda. Aquesta, fins i tot, d'alguna manera la propiciava el mateix Panikkar amb els seus silencis; aquella sembla que té alguns partidaris; la del mig s'ha començat a fer amb aquest llibre. Bielawski ha treballat convençut que una biografia seriosa no pot defugir mai tres temes, «política, diners i sexe. Una trinitat fatal. Però també d'això es compon la vida d'una persona, i Panikkar no n'és cap excepció. Alguns d'això, no en volien parlar. Però jo em preguntava: com podem aleshores comprendre la seva obra, un dels temes crucials de la qual és la plenitud de la vida?» (17).

Fins aquí l'autor, els seus propòsits i límits, que enumera i té presents. Ara em correspon esperar el lector a descobrir la que certament fou una vida i és una obra fascinant. En contar l'estada de Panikkar a la universitat californiana de Santa Bàrbara, Bielawski recorda Scott Eastham, el qual ha dit que si aquella ciutat la fundaren franciscans mallorquins, fou en ella on Panikkar, com a «últim missioner català» va declarar la fi de l'era de les missions i el principi de l'era del diàleg» (262).

Aquesta biografia és una invitació al diàleg entre el lector i la vida i obra de Raimon Panikkar. —J.R.

Bon any 2015 des de la redacció d'El Pregó

«Les divisions del temps han estat disposades de manera que puguem patir un sobresalt o sorpresa cada cop que alguna cosa es reprèn. La finalitat de celebrar l'arribada d'un Nou Any no és que sigui un any nou. És tenir nova ànima i nou nas, peus nous, nova espina dorsal, ulls nous, oïdes noves. És mirar per un instant una terra impossible. És que resulti del tot astorador que la gespa sigui verda en lloc de tenir un raonable color porpra. És que ens

sembli gairebé incompreensible que hi hagi arbres verticals que broten d'una terra rodona en lloc de terres rodones que brotin d'arbres verticals. La finalitat de les fredes i dures definicions del temps és pràcticament la mateixa que el de les dures i fredes definicions de la teologia: despertar els homes. Si un home qualsevol no fos capaç d'adoptar resolucions d'any nou, no seria capaç d'adoptar cap resolució. Si un home qualsevol no fos capaç de començar tot de nou, seria incapaç de fer res eficaç. Si un home no partís de l'estranya premissa de no haver existit mai abans, resulta indubtable que mai no arribaria a existir després. Si un home no fos capaç de tornar a néixer, mai no entraria al Regne dels Cels.»

G. Chesterton (1874-1936)

Recull de notícies i informacions d'Oriol Domingo, Joan Maluquer, Joan Requesens i Piquer i Leire Sales

«La vida creix donant-la i s'afebleix en l'aïllament i la comoditat. De fet, els qui més gaudeixen de la vida són els qui deixen la seguretat de la riba i s'apassionen en la missió de comunicar vida als altres.» Quan l'Església convoca a la tasca evangelitzadora, no fa més que indicar als cristians el veritable dinamisme de la realització personal: «Aquí descobrim una altra llei profunda de la realitat: que la vida s'aconsegueix i madura a mesura que la lliurem per donar vida als altres. Això és, en definitiva, la missió.»

Fragment de l'exhortació apostòlica *Evangelii gaudium* del Sant Pare Francesc

**Punt de venda
a Barcelona**
Trobareu *El Pregó* a la
llibreria Claret (Llúria, 5)